

Vzpomínky

Když jsem po novém roce (na Vánoce jsem už byl v r. 1955 doma z vojny k čerstvě narozené nejstarší dceři) opět stále nemohl najít žádné zaměstnání a jen jsem si přivydělával korekturami, pochopitelně jen externě, vzkázala mi matka mého přítele Bedřicha Loewensteina, že bych si měl promluvit s RNDr. Navrátilem, s jehož rodinou bydlela v rozděleném bytě, že prý by snad něco pro mne měl. Dr. Navrátil pracoval ve Státním ústavu pro kontrolu léčiv, a tam se právě uvolnilo jedno místo v dokumentaci nebo snad v knihovně. Když jsem se tam šel představit, ukázalo se, že už právě někoho přijali, ale poradili mi, abych se šel zeptat do blízkého Ústavu epidemiologie a mikrobiologie ve stejném areálu bývalého Státního zdravotního ústavu, který byl brzo po skončení války rozdělen na několik pracovišť. A opravdu se ukázalo, že tam někoho do dokumentace hledají, ale mluvil jsem jen s náměstkem ředitele MUDr. Syrůčkem, neboť ředitel prof. Karel Raška byl právě někde v Indii. Když se Raška za pár dní vrátil, šel jsem se mu představit, a opravdu jsem byl přijat (od poloviny února 1956), ovšem s tím, že můj počáteční plat bude minimální (šlo tehdy asi o necelých 800,- Kčs hrubého), ale že mi plat bude upraven ještě do podzimu, kdy dojde v ústavu k resystemizaci. Ústav resp. jeho ředitel zřejmě o zřízení dokumentačního oddělení uvažoval, ale úředně nebylo ještě všechno připraveno. Na podzim skutečně k resystemizaci došlo, stal jsem se dokumentátorem, pro nějž byl úředně jako nejnižší stanoven plat 1480,- Kčs (snad se nemýlím), ale Raška mi ještě po mnoho měsíců strhoval 10 % pro „nedostatek praxe“. Asi po dvou letech mi to sice snížil na pouhých 5 %, ale pak se to táhlo dál, dokud se o mne nezačal starat Závodní výbor ROH, v kterém jsem už v té době fungoval jako jednatel. Ale to vyžaduje další kratší poznámku. Nepřiměřenost mého původního počátečního platu byla zřejmá, a Závodní výbor ROH se rozhodl mi prozatímně doplácet měsíčně asi 200,- Kč, když schvaloval mé přijetí a můj plat. Konkrétně o to, pokud vím, dbal MUDr. Vladimír Šerý, který byl tehdy předsedou závodního výboru (ten za mnou dokonce přišel, když jsem ještě týž rok onemocněl a ležel jsem doma s nějakou infekcí, protože on byl též epidemiologem a jako takový se musel jít osobně přesvědčit, nenakazil-li jsem se něčím v samém Ústavu). V té době jsem byl v očích ředitele spíš nějakou ozdobou či trofejí, neboť málokdo z ostatních ředitelů v bývalém „zdravotníku“ se mohl pochlubit doktorem filosofie jako odborným dokumentátorem. Raška mi důvěřoval dokonce natolik, že mne navrhl již před připravovanými podzimními volbami do Závodního výboru ROH jako člena, a jak se pak ukázalo, dokonce jsem byl nejen zvolen, ale na první schůzi výboru jsem byl ustanoven jednatelem. To se ovšem časem ukázalo jako nedobré řešení, když jsem se – už jako předseda ZV – dostal s ředitelem do nemalého konfliktu, vlastně hned do několika.

(Písek, 151029-1.)